

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Svmmvla Selectarvm Qvaestionvm Regvlarivm

Bonagratia <von Habsheim>

Friburgi Brisgoiae, 1665

§. 9. De abolitione priuilegiorum

[urn:nbn:de:bsz:31-160625](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-160625)

§. 9. De Abolitione Priuile- giorum.

24. Priuilegium finitur, vel amittitur septem modis. 25. Renuntiatione. 26. Lapsu temporis. 27. Vsu contrario. 28. Morte cui concessum, vel morte concedentis. 29. Cessatione causa finalis. 30. Abusu.
31. Priuilegia Regularia sola revocatione seu Pontificis sententia extinguuntur.
32. Reuocatio expressa, vel tacita. Generalis, vel specialis.
33. Priuilegia Regularibus concessa, an sint irreuocabilia, sicut priuilegia à Principe concessa.
34. Priuilegium concessum cum certis clausulis an per legem contrariam latam vim suam amittat.
35. Vim suam non amittere probatur exemplis Primo, 36. Secundo, 37. Tertio.
38. Quomodo clausularum Iuris varietas saluetur, & Iura dissonantia concordentur.

XXIV.
Priuilegi-
um fini-
tur 7. mo-
dis.

XXV.
Renunci-
atione.

Priuegius V. Priuilegium, 3. n. 1. recenset septem modos, quibus Priuilegium finitur aut amittitur. Primus est Reuocatio & Renunciatio. 2. Lapsus temporis. 3. Vsus contrarius. 4. Mors illius, cui conceditur aut concedentis. 5. Cessatio causa finalis. 6. Abusu

Abusus. 7. Non vsus. Ex omnibus his vnicus est *Reuocationis*, qui singularem patiatur difficultatem. Renunciare Priuilegia sui Ordinis ne quidem Capitulum posse tradit *Lezan. V. Priuilegium. n. 15.* potest tamen tollere, limitare seu stringere sibi Subditis vsu quorumcunque Priuilegiorum, vti probabitur *V. Priuilegium. n. 414.*

Secundo modo finitur *lapsu temporis* præscripti seu cessatione conditionis, sub qua concessum fuerat. concessum simpliciter & indeterminate est perpetuum. *P. Elig. n. 7.*

Per *vsu contrarium* tolluntur solum Priuilegia *negatiua*, hoc est, quæ in non faciendo consistunt, illis enim solum opponitur vsus cõtrarius. *Lezã. n. 16.* ad hoc requiritur, vt fiat non à priuato vel homine vel Monasterio, sed toto Ordine, vnde si Guardianus non obligatus ire ad Processionem, vadit nihilominus bis aut sæpius, per hunc contrarium vsu non perditur Priuilegiũ Ordinis aut Conuentus; ille enim contrarius vsus non est factus à Religione, cui Priuilegium illud collatum est, & saltem successor reclamans obtinebit, antequàm contra illud Monasterium accedat Præscriptio de Iure communi. 40. Ex Priuilegio autem, 100. annorum. *Portel V. Priuilegij cessatio n. 57. & seqq. Chaffain. de Priuileg. tr. 1. 6. 5. prop. 1.*

Pri-

XXVI
*Lapsu tẽ-
poris.*

XXVII.
*Vsu com-
trario.*

XXVIII.
Morte aut
cui conces-
sum, aut
morte con-
cedentis.

Privilegium Personale extinguitur per mortem illius, cui concessum fuerat, *Reale* sequitur rem ipsam & successivè transmittitur ad illos, qui rem ipsam acquirunt. Unde quando privilegium seu facultas committitur expresso solo nomine dignitatis, censetur concessum dignitati, consequenter non extinguitur morte illius, qui tale privilegium executioni mandandum acceperat, sed transmittitur ad Successorem in dignitate, siue res non integra sit, siue adhuc integra; secus est, si privilegium detur expresso nomine, vel solo, vel etiam addito ipsius dignitatis.

Morte concedentis expirat Privilegium, dictum *gratia facienda*, hoc est, quando conceditur non ei absolutè, in cuius favorem datur, sed dependenter ab alio cui facienda committitur, si res est adhuc integra, id est, si nondum privilegiarius inceperit uti Privilegio. *Gratia iam facta*, quæ alicui conceditur independenter ab alio, ut est, v. g. facultas ad audiendas Confessiones, absolvendum à referuatis, non ieiunandi, celebrandi in oratorio, recipiendi Ordines &c. non cessat morte concedentis, modò concessum sit simpliciter sine aliqua conditione seu particula restringente usque ad mortem concedentis. *Bassæ n. II.*

Soar. Sylu. & Angelus ibidem relati cen-
 ent Priuilegium cessare quinto modo, tum
 olum quando illius causa contrariè cessat,
 el dum adimpletio seu executio, seu vsus
 riuilegij factus est iniustus aut iniquus, vel
 um priuilegium redditur inutile, aut dum
 ncipit esse perniciosum illi, in cuius fauo-
 em concessum fuerat. Per abusum amitti-
 ur, cum quis ex priuilegio, peccandi occa-
 ionem sumit, ideòque illius priuationem
 neretur, aut fini, ob quem priuilegium con-
 essum est, directè repugnat. Tamen vt
 mittatur de facto necesse est accedere sen-
 entiam declaratoriam, saltem ipsius crimi-
 nis seu abusus. Lezan. V. Pœna. Nullo dicto-
 um modorū sed sola reuocatione, seu Pon-
 tificis sententia extingui priuilegia regula-
 ia, facillè patebit vtrumque consideranti-
 bus, quod breuiter agit Chassain, cit. De
 Reuocatione igitur

Sciendum 1. Reuocationem esse dupli-
 em, expressam & tacitam; Expressa est cum
 priuilegium per verba expressa & clara re-
 uocatur v. g. Reuocamus, Annullamus &c.
 Tac rursus vel est specialis vel generalis;
 specialis est, quando reuocatur speciale ali-
 quod priuilegium in particulari, Generalis
 est, cum in genere & in communi reuocan-
 tur omnia priuilegia & indulta in contrari-

D

XXIX.

Cessatio-
ne causa
finalis.

XXX.

Abusus.

XXXI.

Priuile-
gia Regum
laria sola
reuocati-
one seu
Pontificis
sententia
extinguun-
tur.

XXXII.

Reuocatio
alia ex-
pressa, a-
lia taci-
ta, alia
Genera-
lis, alia
um specialis.

um absque significatione particularis alicuius priuilegij, prout faciunt SS. Pontifices per hæc verba: *Non obstantibus quibuscunque Priuilegijs &c.* Reuocatio tacita priuilegij est, quæ non fit expressis verbis sed per actum contrarium ipsi priuilegio factum à concedente, per quem actum priuilegium subsistere non possit, vt si concedens Religiosis exemptionem à Tributo, iuberet postea id ab eis exigi.

XXXIII.

Priuilegia Regularibus concessa an sint reuocabilia, sicut à Principe concessa.

Sciendum est 2. licet Principes etiam sine causa possint sua priuilegia reuocare, vt cum Felino & aliis docet Sanctarell. *var. Resol. q. 17. n. 1.* & Tambur. *de iure Abbat. disp. 16. q. 12.* Quia priuilegia conceduntur cum tacita conditione, vt valeant quamdiu Princeps voluerit, & in eadem voluntate permanserit. Quæ tamen ex merito conceduntur etiam subdito, esse irreuocabilia (saltem vt sine grauissima causa reuocari non debeant. Idem Sanct. *q. 16. n. 19.* & quæ publicam respiciat vtilitatem. Lezan. *V. Priuilegium, n. 12.*) docet præter cit. absolutè Tambur. *10. 1. de iure abb. disp. 16. q. 12. n. 9.* vbi ex Reginal. attestatur nec ex capite ingratitude tale priuilegium vel etiam similem concessionem ex causa meritum, reuocari posse. Eiusmodi verò sunt in primis Priuilegia Regularibus concessa

cessa in præmium laborum, quos passi sunt,
 & quotidie patiuntur in S. Rom. Ecclesiæ
 defensione & augmento, ac animarū salute,
 prout & ipsi SS. Pontifices, qui talia priuile-
 gia concesserunt, sæpius attestantur. Lezan.
cit. n. 20. Peyr. tō. 1. Priuil. in Constit. 26. Le-
on. X. n. 2. & tō. 3. c. 4. in Add. ad Constit.
eiusdem Leon. n. 24. & P. Eligius V. Priuile-
gium. n. 5. asserens priuilegia eiusmodi in
 dubio nunquam censi reuocata, etiā
 per verba reuocationis quantumuis genera-
 lia & geminata. Quod maximè locum ha-
 bet in ijs priuilegijs, quæ sunt inserta iuri
 communi: tunc enim non tam priuilegia,
 quàm publicæ leges censentur, & Iuris cor-
 rectio vitanda, & non facilè præsumenda
 sit. Lezan. *cit. n. 21. idem dicit Sanctarell.*
cit. q. 17. n. 6. quando priuilegium conce-
 ditur cum clausula, quod per sequentes
 Constitutiones, Leges, Dispositiones &c.
 non censeatur reuocatum tale priuilegium,
 si postea à Principe feratur lex, quæ tali pri-
 uilegio aduersatur, priuilegium concessum
 non propterea suam vim amittit, sed in suo
 perseverat robore; an verò priuilegium ha-
 bens clausulam derogatoriam ad omnes
 futuras dispositiones, ita vt non censeatur
 reuocatum in futurum, nisi specialiter &
 nominatim de tali priuilegio fiat mentio in

XXXIV.
 Priuile-
 gium co-
 cessum est
 certis
 clausulis
 an per le-
 gem com-
 rariam
 lata sim-
 suam am-
 mittat.

D 2

Con-

Constitutione futura &c. censeatur reuocatum, si postea Princeps ferat Legem vel Constitutionem cum clausula generalis derogationis; *etiamsi de verbo ad verbum debet fieri mentio, quorum tenores pro expressis habeantur, vel non obstantibus, valdè controuersum est.* Sentiunt plerique Doctores non propterea per hanc posteriorem legem censeferi reuocatum primum priuilegium, nimirum clausulas illas, *quarum tenores &c. ac pro expressis &c.* passim inquit aliqui, per Copistas & Notarios solere apponi, & propterea non debere nocere. DD. huius opinionis ad longum recenset Sanctarell. *cit. disp. 17. n. 9.* & multo plures etiam in contrarium, additis etiam rationibus propter quas probabilius iudicat eiusmodi clausulas irritare priora priuilegia.

Posterior sententia Sanctarelli haud dubiè tenenda est absque contradictione, quando plenè constat, ita esse mentem Summi Pontificis, cuius potestas à suis antecessoribus nequàm limitari vel minui potest, cum summa sit pariter in omnibus. Vnde nequidem opus haberent tam efficacibus clausulis, sed satis essent, quæcunque verba mentem suam declarantia, nihilominus tamen, quia, non obstantibus clausulis illis etià rigorosissimis Summi Pontificis inten-

io tam rigorosa sæpè non est, idèd priorem illam opinionem satis adhuc probabilem iudico, tutamque in praxi.

Moneor ad hoc asserendum non solùm grandi DD. pondere, quos ita sentire refert ibi Sanctarell. qui etiam dum oppositum vocat probabilius, id ipsum quoque tanquàm probabile admittit, nec non communibus Iuris principijs, quæ sparsim idem disp. 16. adducit, & multis auctoritatibus corroborat, ut quod odiosum sit, auferre priuilegia & beneficia à Principibus concessa, imò deceat ea conseruare & manutene-
re in suo robore, *l. c. Si cui nulla. de præbend. in 6. Regula. decret. 16. in Reg. Iuris in 6.*

Item priuilegia ante concessionem dici odiosa, esseque contra Ius; imò dici esse de Iure communi *l. 1. ff. de Constitut. Principum.* Itè Principibus, præcipuè Supremis, valdè cõuenire, ut quod concesserunt, non reuocent; Item priuilegia concessa personis valdè benè meritis & à Principe dilectis non solere facildè tolli, sicut nec priuilegia concessa in fauorem publicæ utilitatis; item priuilegia concessa in Remunerationem laborum esse irreuocabilia, & cum per priuilegium, sic iam acquisitum Ius illi, cui cõceditur *l. 1. de præbend. n. 6.* non solet facildè tolli: & huiusmodi plura, quæ ibi colligit,

D3

git,

git, quæ omnia firmitatem primorum Priuilegiorum præsertim vsu diuturno, continuoque executorum, atque aliquoties etiam iuvalidatorum non parùm intactū arguunt; vt enim Tambur. docet *rr. 1. de Iure Abb. d. 16. q. 13. n. 3.* Priuilegium à pluribus Pontificibus Principibusque confirmatum, difficiliter censetur tolli ex Dec. & Barbof. geminatio enim manifestè monstrat Principis voluntatem. *l. Balistis cum ibi notatis ff. ad Trabell.* & actus geminati censentur gesti cum maiori animi deliberatione *c. Et si Christus. de Iureiuran.* Id verò maximè roborare videtur priorem opinionem, quod quemadmodum in lege mens verbis præfertur *c. Intelligentia. de verb. signif. l. serie. §. Aliud. de Excus. Tutor.* Ita etiam in priuilegijs præcipuè est attendenda intentio & verbis præferenda. *c. Quanto. 26. de Priuil. & quibuscunque Constitutionibus;* constat autem sæpè numerò ipsosmet Pontifices intentionem suam multo mitiorem fuisse postmodum declarasse, quàm rigidiores illæ clausule præfererūt, quod satis indicat rigore dictarū clausurarū præcipuè censi posse nō esse reuocata priuilegia Regulariū, patet hoc imprimis in Bullis Cruciatæ, & Iubilæorum, quibus permittitur absolutè, tam Regularibus quàm Sæcularibus, vt possint sibi eligere

XXXV.

Exemplū
primū.

Confessarium quemcunque tam secularem
quam cuiuscunque ordinis, qui ab omni-
bus absoluat & c. non obstantibus quorumcun-
que ordinum & c. etiam iuramento, confirmati-
one Apostolica vel alia quavis firmitate roborata,
statutis, Privilegijs quoque indultis, & litteris
Apostolicis, eisdem Ordinibus ac Personis
quomodolibet concessis & c. quibus omnibus &
singulis etiamsi de illis, eorumque tenoribus spe-
cialis, specifica, & individua, seu quavis alia ex-
pressio habenda, aut alia exquisita forma ad hoc
servanda foret & c. Quibus specialiter, nomina-
tim & expressè ad effectum illum derogatur & c.
Plures tamen Pontifices quos refert Miran-
da to. 2. Manual. Pralat. q. 34. a. 15. præfer-
tim Clemens 8. & Urbanus 8. expressè de-
clararunt intentionem suam nunquam esse aus-
tuisse, ut vigore eiusmodi Indultorum liceat Re-
gularibus eligere sibi Confessarium, qui eos à re-
servatis absolvat, ex quo plures etiam DD.
simpliciter negant, Religiosos confiteri
posse secularibus Sacerdotibus absq; licen-
tia suorum Superiorum, ut Lezan. V. Iubilæ-
um n. 16. testans ita etiam tenere Novarium
cum multis; item Diana p 3. tr. 2. Res. 94.
cum Tamburino & Malfesio. Et eiusdem
Dianæ summa. V. Iubil. n. 17. apertè asserit
Bullam Iubilæi, quoad hunc articulum non
suffragari Regularibus. Quanquam verò

D 4

hoc

hoc non æque semper habeatur expressum, id tamen non obstat, quia *par est virtus taciti & expressi, idemque operatur*, ut constat ex *l. de quibus in fin. ff. de legibus*, & docet Sanearell. *cit. q. 48. n. 55. Barbof. in Axiom. V. Tacitum.*

XXXVI. Exemplum aliud, Cum Urbanus 8. (ut habetur apud Lezan, *V. Priuil. n. 25.*) *litteris datis sub 5. Nou. 1631.* occasione acceptâ, quoddam multæ Religionis haberent privilegia, quod in Constitutionibus generalibus à Sede Apostolica editis vel edendis non comprehenderentur, nisi de ijs *specialis, individua, seu expressa fieret mentio &c.* declarasset, quoddam Constitutiones Apostolicæ editæ in concernentibus fidem Catholicam & S. Inquisitionis officium, ac Constitutiones, Dispositiones & ordinationes edendæ tam per ipsum quàm per Pontifices Successores, tam circa prædictam materiam, quàm super quacunquæ alia re, negotio, seu materia comprehendat omnes Religiosos quomodolibet privilegiatos, nisi *specialiter & expresse excipiantur, etiamsi ipsi forent magis speciali notâ & expressione digni, eisque privilegia &c. sub quibuscunque tenoribus & insolitis clausulis &c. quomodolibet concessa sint &c.* Cum insuper Idem Urbanus 8. Constitutiones multas singulariter observandas (quas inter etiam

am fuit modò relata eiusdem Urbani Con-
stitutio, incipiens: *Cum sicut accepimus, Anno*
& die vt supra ex Lezan. Item reuocationes
oraculorù viuz vocis *per Cöstr.* 27. Gregorij
15. incip: Romanus Pontifex, Et aha eiusd.
Urbani 8. aliàs feliciss. sub dato *Roma 20. De-*
cemb. 1631. speciali constitutione, cuius ini-
tium: *SS. Dominus noster, die 14. April. 1633.*
seriò mandasset additâ priuationis officij
pœnâ, vocisq̃e actiuz & passiuæ ipso fa-
cto incurrendâ ipsis Superioribus nisi singu-
lis annis feria 6. post Assumptionis B. Ma-
riæ V. octauam in publica mensa seu Ca-
pitulo ad hoc specialiter conuocato, & in
quolibet Capitulo generali vel Prouincia-
li seu Conuentuali, commonerent subdi-
tos de observantia constitutionum Aposto-
licarum ad officium S. Inquisitionis perti-
nentium, & in specie de ijs, quæ ibi recen-
sitæ singulariter fuerunt, cum, inquam,
Constitutio hæc Urbani 8. P. ad omnes Or-
dinis nostri Prouincias per Procuratorem
Ordinis è Curia Romana transmissa, seriò-
que recommendata fuisset, rogatus denuò
àdem M. R. P. Procurator à RR. PP. Pro-
uinciæ rescripsit (consulta prius desuper S.
Congregatione) cum in nostris partibus
non sit officium Inquisitionis, liberam no-
bis relinqui illius acceptationem. Ecce ve-

ro ipsius Epistolæ copiam. Pax Christi. R. P.
 Exemplar Decreti S. officij Anno 1633. emanatum, quod Paternitas Vestra in Epistola sua 20. Febr. dicit nondum recepisse, ecce nunc illud transmitto cum illius extensione, quam habui nuper procuratam apud S. illud Tribunal, an autem Ultramontranos afficiat eiusmodi Decretum? non est dubitandum, vnde videre erit in calce eiusdem signo † afficiatne verò omnes & singulos Ultramontanos? responsum habuimus, quod illos tantum, apud quos viget S. Inquisitionis officium, & qui S. Concilium Trid. receperunt, illos verò apud quos S. Inquisitio non viget, poterunt ad libitum illud recipere, vel non, prout magis in Domino expedire videbitur. Ego Decreta huiusmodi, vt fungerer officio meo, ad omnes Prouincias indifferenter transmisi mori Sacra & vniuersalis Inquisitionis inherendo &c. Roma 16. April. 1638.

F. Felicianus Procurator Generalis.

Aduerte signum illud † remitti ad verba posteriora Decreti sequentis Tenoris. Vt Decretum huiusmodi seu illius exemplum intimatum Procuratori Generali &c. infra duos, citra montes, vltra verò montes infra quatuor menses ex tunc proximos, omnes & singulos &c. perinde arctet & afficiat, ac si communitio & affixio prædicta executæ essent, vnicuique hoc ipsum Decretum exhibitum ac præsen-

præsentaliter intimatum foret. Tertium ex-
 emplum habemus in Bulla Cœnæ Domini
 præ omnibus alijs celebri, quæ cum ad stri-
 ctiorē & iugem obseruantiam quot annis
 solennissimè promulgetur, quâ plurimum
 casuū & censurarum absolutio reseruatur
 S. Pontifici, sublatis omnibus & singulis
 priuilegijs etiam eâ facultate (vt vult Le-
 zan, V. Bulla Cœnæ. n. 55.) quâ per Tridenti-
 num licebat Episcopis absoluere suos sub-
 ditos in foro conscientie, in casibus occul-
 tis Sedi Apostolicæ reseruatis. Idem Lezan-
 cis. § 10. 1. c. 38. & in add. ad eundem locum
 in fine illius tomi, cum alijs asserit nullatenus
 posse etiam Prælatos Regulares absoluere
 suos subditos à casibus Bullæ Cœnæ Domi-
 ni, & appositam sententiam etsi plurimum
 DD. sit, esse parū tutam aut securam in
 praxi præsertim propter declarationem S.
 Congregationis Anno 1628. stylum & pra-
 xin Curie Romanæ, quam ob rem etiam
 plures secuti Collectorem Priuileg. Mend.
 V. Absolutio Ord. quoad ff. §. 13. consulunt,
 vt quolibet anno Procurator Ordinis seu
 Commissarius Curie transactâ die Iouis,
 post promulgationem censurarum obtine-
 at facultatē absoluendi ab illis casibus &c.
 S. tamen Cong. sanctæ & vniuersalis In-
 quisitionis non ad vnum tantum sed ad plu-

IVXXX
multis

res annos solet nostræ Helueticæ Prouinciæ concedere facultatem absoluendi à casibus primi capituli, quæ concessio non parùm suspecta redditur, si strictè derogationi illi, nec non declarationi prædictæ Urbani 8. insistere quis velit. Nunquid enim aliud Iudex nunciat, aliud præco clamat? an simul valere potest eadem facultas, & non valere? si ad septennium salua persistit, nullà interueniente ratificatione, quomodo quotannis reuocatur? aut quomodo clausula illæ derogatoriæ tam exactè suum vigorem retinent? necesse prorsus est admittere moderamen aliquod, quo non tam ipsius Papæ, & S. Congregationis dicta, quam eiusdemmet Pontificis, de cuius mente & ore sacrum illud officium pronunciat, conciliemus, quandoquidem à Iure contrarietatem omnem abesse oportet l. tanta, §. Co-

XXXVIII. *trarium. c. de vet. Iur. Enucl.*

Quomodo
clausularum
Iuris varietas sal-
uetur &
Iura dis-
sonantia
concordetur.

Vt igitur nodum istum dissoluamus, simulque in his & similibus casibus clausularum Iuris varietatem saluemus, & Iura concordemus dissonantia, aduerto decem modos in hunc finem enumerari à Morl. in Emporio Iuris l. de legibus. q. 12. à n. 10. vsque ad n. 34. vt refert Barbos. in collect. & præm. Decretal. n. 46. vbi etiam ad c. Sciendum d. 30. Canones inter se pugnantes docet ex

Coua,

Conou. in c. Alma Mater. p. 2. n. 1. quatuor
modis posse reduci ad concordiam, nem-
pe ratione causa, persone, loci & temporis,
quod hac ratione mutantur. Dum ergo S.
Congregatio Cōstitutionis Urbani 8. vsum
licubi permittit liberum, vel à casibus Bul-
læ Cœnæ absoluendi facultatem concedit,
pro foro conscientie tantum ad salutem
animarum, ac hæresum & errorū confuta-
tionē, personis Religiosis, sat longè Romā
dissitis, & in medio Hæreticorum existen-
tibus &c. Consideret, quæso, Lector, num
fortè dici queat clausulas illas derogatorias
intelligi ac restringi ad forum externum, vel
partes Italiae Catholicas, Romæque vici-
nas &c. quandoquidem vt Panorm. innuit
in c. In nostra. de Sepult. & expressius dicit
Gloss. in c. Tum ex litteris de in. Integ. Restit.
multa propter distantiam permittuntur,
quæ aliàs prohiberentur. Vnde Versus; non
facit ergo parum distantia longa viarum &c. &
ex Bullis Pontificijs colligi potest. In qui-
bus multa pro remotis regionibus conce-
duntur, quæ pro alijs locis minimè permit-
tuntur, quod etiam Lezan. non diffitetur cit.
Bulla Canon. 53. vbi cum dixisset opinione
sua non reuocari priuilegia concessa aliqui-
bus Regularibus absoluendi ab aliquibus
casibus Bullæ Cœnæ Christianos existentes
in

in partibus remotis infidelium, *specialitas enim casus, inquit, necessitas illorum Christianorum & pietas Matris Ecclesie id postulare videtur.* Et si verò author ille loquatur de Christianis inter Turcas commorantibus, in nos tamen etiam propter similem causam singularia Pontificiæ pietatis (præter morem recitatum) minimè desunt testimonia in decursu operis producenda præsertim *Y. Missio in fine.*

§. 10. **Decreta Reuocatoria Priuilegiorū quomodo debeant insinuari? vbi etiam de stylo Curia.**

39. *Leges reuocatoria Priuilegiorum, & Indulgentiarum quando vim obligandi habeant.*
40. *Nulla derogatio præiudicat priuilegijs PP. Societ: IESV. concessis, si non fuerit intimata, & dictis PP. insinuata.*
41. *Stylus Curia quid sit, & an habeat vim legis.*
42. *Extravagans Ambitiosa de rebus Ecclesie non alienandis vbi que recepta non est.*

Suppono etiam Legem Ecclesiasticam quam